

BIJLAGE B:

Onderdeel van de uitspraak van de Raad van State inzake de beroepen tegen de milieuvergunning van de gemeente Venlo voor het spooreplacement.

Uitspraak Raad van State dd 11-02-04:

[N.B.: "appellanten"= ProRail en Railion; "verweerder"= gemeente Venlo]

2.2. Appellanten betogen dat verweerder ten onrechte vergunning heeft geweigerd voor de aangevraagde activiteiten met brandbaar gas, (zeer) toxisch gas en (zeer) toxische vloeistof.

2.2.1. Verweerder heeft vergunning voor de hiervoor genoemde activiteiten geweigerd omdat niet kan worden voldaan aan de eisen op het punt van de externe veiligheid van de inrichting. In het bijzonder acht verweerder daarbij van belang dat voor het zogenoemde groepsrisico niet kan worden voldaan aan de oriënterende waarde, ook niet na het treffen van maatregelen als bedoeld in het Plan van Aanpak Goederenemplacementen. Het toestaan van een tijdelijke overschrijding kan volgens verweerder slechts overwogen worden indien er concreet zicht bestaat op beëindiging van de overschrijding. Nu daarvan geen sprake is, noch door verplaatsing van de inrichting noch door concrete alternatieven, is weigering volgens verweerder de enige optie. Dit standpunt is mede gebaseerd op het door het Nederlands Instituut voor Brandweer en Rampenbestrijding uitgebrachte rapport "Effectbenadering Spoorwegemplacement Venlo: omgaan met groepsrisico's" van januari 2002.

2.2.2. Tussen partijen is niet in geschil dat wordt voldaan aan de grenswaarde voor het individuele of plaatsgebonden risico, die is vastgesteld in de door verweerder gehanteerde circulaire "Risicobenadering voor NS-goederenemplacementen" van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 18 augustus 1995 en in het "Ontwerp-besluit vaststelling milieukwaliteitseisen voor externe veiligheid van inrichtingen" gepubliceerd in de Staatscourant van 22 februari 2002, nr. 38. Evenmin is in geschil dat ten tijde van het bestreden besluit de normwaarde voor het groepsrisico werd overschreden. In verband met de vraag of verweerder in de overschrijding van deze normwaarde aanleiding heeft kunnen zien om de aangevraagde vergunning gedeeltelijk te weigeren overweegt de Afdeling het volgende.

De Afdeling stelt vast dat in het onderhavige geval sprake is van een feitelijk al lang bestaande situatie. Nadat spoorwegemplacementen onder de vergunningplicht van de Wet milieubeheer waren gebracht, dienden de milieugevolgen van dergelijke inrichtingen te worden gesaneerd. In het onderhavige geval is sprake van een situatie waarin voor onderdelen van de inrichting in het verleden vergunning is verleend krachtens de Hinderwet. Naar het oordeel van de Afdeling brengen de omstandigheden van dit geval met zich dat de vraag centraal dient te staan of de nadelige milieugevolgen van de activiteiten in de inrichting op termijn tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden teruggebracht. In zoverre heeft verweerder naar het oordeel van de Afdeling terecht van groot belang geacht dat concreet zicht moet bestaan op beëindiging van de onveilige situatie in die zin dat moet worden gestreefd naar beëindiging van de overschrijding van de oriëntatiewaarde voor het groepsrisico.

Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting is de overschrijding van de oriëntatiewaarde voor het groepsrisico in de loop der tijd teruggebracht van een factor 223 tot, naar schatting in het deskundigenbericht, op dit moment een factor 20. In de aanvraag om vergunning is aan verweerder gevraagd om mede in verband met de voorziene capaciteitsuitbreiding op het

spoor een overschrijding van de oriëntatiewaarde voor het groepsrisico toe te staan. Daarbij zijn de maatregelen beschreven die kunnen worden getroffen om de overschrijding te reduceren en is voorts gesteld dat “verdergaande risicoreducerende maatregelen momenteel onhaalbaar zijn”. Onder verwijzing naar het capaciteitsscenario “Railned 2010” is in de aanvraag verzocht om een risicoruimte te vergunnen waarbij de oriëntatiewaarde voor het groepsrisico met een factor 33 wordt overschreden.

Geconcludeerd moet worden dat de aanvraag om vergunning mede betrekking heeft op uitbreiding in de toekomst van activiteiten in de inrichting die een verhoging van het externe veiligheidsrisico tot gevolg hebben, terwijl geen uitzicht wordt geboden op beëindiging van de onveilige situatie. In hetgeen appellanten hebben aangevoerd ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat verweerder een aanvaardbaar te achten externe veiligheid had kunnen bereiken door binnen de grondslag van de aanvraag voorschriften aan de vergunning te verbinden of door de onderhavige activiteiten slechts gedeeltelijk te weigeren. Onder deze omstandigheden en gelet op hetgeen overigens uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat verlening van de vergunning voor de aangevraagde activiteiten met brandbaar gas, (zeer) toxisch gas en (zeer) toxische vloeistof zich niet verdraagt met het belang van de bescherming van het milieu. De beroepen zijn in zoverre ongegrond.

